

Mikor elmondok egy verset, utána mindig hagyok egy kis időt. A szavak visszhangja után, miután a hangom megérintett minden körülöttem lévő dolgot, és betöltötte a közöttük nyíló teret, elhallgatok. Hogy elválasszam a verset a világ többi részétől. És hallgatok. A költő szavakba önt. A költő kijelent. De hallgat is. Hallgatja a madarakat. A levegőt, mely újra átveszi az uralmat a levelek közti térben. Ahogy minden fül mélyén halkán süvít a világ...

Ezt a verset magamnak írtam:

VERS NEKEM, HILARINAK

A holdnak teliholdkor énekelek,
kerek lyukat ha vág a kedves éjben,
gömbölyű a macska hasa.

Énekelek a jéghideg folyónak,
a lelkemből folyik tova,
mint a vér, mint a könny maga.
Énekelek a hallgatózó erdőnek,
halak, nyulak gombák seregének.
Énekelek a nagylelkű napoknak,
a nyári szellőnek, a téli szellőnek,
a reggeleknek, az estéknek,
a csendes esőnek, a dühödten verőnek.
Énekelek lankának, csúcsnak, mezőnek,
csalánnak, vadrózsának, szedernek.
Énekelek, mint aki kertet művel,
asztalt farag,
házat épít,
megmássza a hegyet,
diót eszik,
meggyújtja a tüzet.
Mint a Jóisten, ki állatot s növényt teremt.
Én énekelek, s dalomra táncot jár a hegy.

A költészetben ott a szépség, a tisztaság, a zene, a képek, a kimondott szó, a szabadság, a költészet megindítja a lelket, s engedi látni a végtelent. A túlvilágot. A végtelent, ami nem a Föld és nem is az Ég, hanem a mindenkiben ott lakó végtelen. Mint a fejünk legfelső emeletén nyíló ablak, amelyről nem is tudtuk, hogy létezik, s amit a költői szó egy kicsit megnyit, és ott fenn, azon a résen túl ott van a végtelen.